

Ved bestemmelsen i lovforslagets § 8, stk. 2, er ikke tilsigtet nogen udvidelse af kredsen af myndigheder, som skal have udstykningssager forelagt, men det tilsigtes, at de fornødne erklæringer skal indhentes, inden sagerne indsendes til matrikeldirektoratet. Bestemmelserne i § 8, stk. 2-4, sammenholdt med bestemmelserne i det af matrikelkommissionen udarbejdede udkast til bekendtgørelse om erklæringer vedrørende udstykningslovens §§ 2, 3 og 4, siderne 24-29 i kommissionens betænkning, skulle tilgodese en sådan ordning.

Hvis der gennem ny lovgivning stilles krav om kontrol på udstykningstidspunktet med udviklingen på andre end de fornævnte områder, vil erklæringer fra de pågældende myndigheder kunne foreskrives ved tillæg til den nævnte bekendtgørelse og uden ændring af udstykningsloven. I denne forbindelse bemærkes, at en opstilling i selve udstykningsloven af de lovbestemmelser, der skal påses overholdt på udstykningstidspunktet, anses for uhensigtsmæssig af hensyn til lovens ajourføring.

*Ad 5.* Af hensyn til bestemmelserne i bygge-, vej-, skov-, naturfrednings- og sandflugtslovgivningen er det som nævnt i besvarelsen af punkt 4 i dag nødvendigt i mange sager at indhente erklæringer fra en eller flere af vedkommende myndigheder. Ud over disse erklæringer, som foreskrives af landbrugsministeriet til kontrol med de omhandlede lovbestemmelser, må landinspektøren af hensyn til klienterne også i visse tilfælde spørge andre myndigheder som f. eks. sundhedsmyndighederne for overhovedet at skaffe klarhed over mulighederne for den af parterne ønskede anvendelse af arealerne, jfr. herved side 49-50 og side 56 i den i kommissionsbetænkningen aftrykte „Vejledning for praktiserende landinspektører“.

Ved i en række tilfælde at lade landinspektøren skønne om, hvorvidt der er sådanne forhold til stede, at forelæggelse for en eller flere myndigheder kan undlades, vil unødvendige forelæggelser i en vis udstrækning kunne undgås. Som eksempel på det her anførte kan nævnes §§ 3 og 11 i udkastet til bekendtgørelse samt de tilhørende udkast til skemaer, se side 24 og 26 og side 32-35 i betænkningen.

En indskrænkning i antallet af myndig-

heder, der skal „høres“, vil i øvrigt kunne ske i takt med planlægning af landets bebyggelse m. v. og med en koordinering af de planlæggende myndigheders administration. I denne henseende henvises til bemærkningerne til de af boligministeren den 23. januar fremsatte lovforslag nr. 80, 81 og 82 og til det af ministeren for kulturelle anliggender samme dag fremsatte lovforslag nr. 83. Det bemærkes, at en koordinering af byudviklingsloven og naturfredningsloven med den i lovforslagene foreslåede opdeling mellem interesseområder for byudvikling og områder med mindre bydannelse og åbne landskaber vil medvirke til at indskrænke antallet af myndigheder, der skal „høres“.

*Ad 6.* Matrikeldirektoratet har hidtil afslået at meddele approbation på udstykning, når andre myndigheder erklærede, at udstykningen var i strid med bestemmelser i gældende lovgivning. I tvivlstilfælde har man dog fra direktoratets side først forelagt spørgsmålet for vedkommende overordnede myndighed. Når det fra en myndighed oplystes, at den tilsigtede anvendelse ville være i strid med gældende lovbestemmelser, har man nægtet approbation på udstykning, når hjemmel hertil forelå i de pågældende love (f. eks. byplanlovens § 11, byreguleringslovens §§ 8 og 12 og naturfredningslovens § 10, stk. 1, 2. punktum). Når hjemmel ikke forelå, har man enten henstillet til parterne, at de frafaldt deres andragende om approbation på udstykningen, eller sikret sig, at de var gjort bekendt med, at de ikke lovligt kunne anvende parcellerne som ønsket.

Når det nu er foreslået, at alle fornødne erklæringer skal indhentes inden sagernes indsendelse til matrikeldirektoratet, indebærer dette, at hvis en afgørelse, der er truffet af en underordnet myndighed, ønskes indbragt for vedkommende overordnede myndighed til endelig afgørelse, må dette ske, inden sagen indsendes, jfr. herved § 1, stk. 3, i udkastet til bekendtgørelse, side 24 i betænkningen.

Matrikeldirektoratet kan i almindelighed ikke påtage sig at afgøre, hvorvidt de enkelte myndigheder i den lovgivning, de administrerer, har fornøden hjemmel til at modsætte sig udstykningen eller den tilsigtede anvendelse af arealerne, men der